

ajtájába, lógatta a lábait és nótázni kezdett. A határnál órát, vagy másfelet időzött velük a gőzös, aztán robogott tovább.

— Termés olyan lösz — vizsgálgatta az öreg Gergő a határt — amilyen tán sosé vót.

— Hát a búza, azt jól mondja — jegyezte meg valaki.

Köröskörül a nyár zengett s fönt szikrázott az égbolt. A kertekben roskadoztak a gyümölcsfák s könnyű szél fodrozta a sárguló vetést. Az őrházaknál ugattak a pulik, a tehenek ott legeltek a töltésoldalában s egy kanászgyerek messziről erre lengette kalapját.

József teli tüdővel énekelt. Háta mögött a fiatalok álltak s remegő torokkal harsányan belegegőztek a szárnyaló nótába.

A szél elkapta a hangokat és kacagva szétszórta a zengő rögök fölött.

Bibó Lajos.

KÖD.

*Szennyes árny, ködszülte pára
tereket a szürke tájra
szomorú szemfödelet.
Sárga ködben, árva csöndben
varjú lassú szárnya röppen
végzetként a föld felett.*

*Dermed a völgy sárba, fagyba,
megvan minden álma halva.
Mozdulatlan és sután
állnak szerte barna szálfák,
mint kilobbant-lángú fáklyák
fényes temetés után.*

*Nap szépsége, csillagéke
elsülyed e gyászba, éjbe,
mint mosoly sír mélyiben.
A világ nagy, sivár kripta,
csak egy kis mécs világítja,
piros kis mécs : a szívem.*

Szamolányi Gyula.